

Sagerne sættes til Forhandling.

Lundberg: De foreliggende Forslag giver mig ikke Anledning til nogen længere Udredning. For det første har den højtærede Minister jo i sin Fremsættelsestale ret udførligt beskæftiget sig med Forslaget, for det andet er de Ændringer, der indføres, ikke af nogen vidtrækkende Betydning, og for det tredje hviler Forslagene, som man ser, paa en international Konvention, som er indgaaet paa en efter Folkeforbundets Tilskyndelse afholdt Konference i Genève i 1930, der har behandlet Spørgsmaalet om ensartede Regler for Veksel- og Checklovgivningen. Blandt de 32 Stater, der deltog, var, som det videre er nævnt, de fire nordiske Lande. Konferencen vedtog foruden en Konvention om Indførelse af ensartet Veksellovgivning med tilhørende Forslag til Tekst til samme ogsaa Teksten til de Forbehold, som de kontraherende Stater har Ret til at indføre i Teksten til den ensartede Veksel- og Checklov. Men dernæst er der mellem de fire nordiske Lande efter en Forhandling opnaaet Enighed om, hvilke Forbehold man ønskede at tage, saaledes at man tillempede den skandinaviske Lovgivning efter vore Forhold uden at overskride den Ret til Forbehold, som Konventionen hjemler. Paa dette Omraade er der det glædelige, at foruden Danmark, Norge og Sverige er ogsaa Finland med i denne fælles Lovgivning.

Forslaget er tiltraadt af en hel Række Erhvervsorganisationer, den danske Handelsstands Fællesrepræsentation, Industriraadet, Søfartsraadet, Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk, De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark, De københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation, Andersudvalget, Landbrugsraadet, De danske Sparekassers Fællesrepræsentation. Endvidere af Nationalbanken, de københavnske Hovedbanker, Provins-Bankforeningen, De københavnske Bankers Forening af 1920 og Bestyrelsen for Københavns Fondsbørs. Jeg maa tro, at naar Forslaget er tiltraadt af en saadan Række af vore betydende Organisationer og Banker, skulde Forslaget faa en let Gang gennem Rigsdagen.

Jeg skal kun opholde mig ved det Forbehold, som Bankerne har ønsket man skulde tage i den danske Lovgivning i § 31, og som Konventionen giver Ret til. Man har ønsket, at Aval kan meddeles ved særligt Dokument uden at paategnes Vekselen, dog saaledes, at der haves Vekselret mod Avalisten. Det er rigtigt,

at der gives en saadan Adgang i § 4, idet det hedder, at enhver af de høje kontraherende Parter har, uanset den ensartede Veksellovs § 31, 1ste Stykke, Ret til indenfor sit Territorium at tillade, at Vekselborgen afgives ved særligt Dokument indeholdende Angivelse af det Sted, hvor det er udfærdiget. Der vil altsaa her være en Ret til at tillade i sin Lovgivning, at Vekselborgen afgives paa særligt Dokument, og at det ikke er nødvendigt at paaføre det paa Vekselen.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om det ikke var muligt, at der kunde indføres andre Betegnelser for nogle af de Udtryk, der anvendes i Lovforslaget. Hvis der ikke er andet, der hindrer det, vilde det være heldigt, om man kunde skrive „Vekselkaution“ i Stedet for „Aval“ og benytte Ordet „Veksellørlængelse“ i Stedet for „Allonge“. Det sidste er det Forhold, at naar der er saa mange Navne bag paa Vekselen, at der ikke kan staa flere, skal der klæbes en Seddel til, hvorpaa man kan køre videre. Jeg synes, at hvis det var muligt, at man i Stedet for „Aval“ kunde skrive „Vekselkaution“ og i Stedet for „Allonge“ kunde skrive „Veksellørlængelse“, vilde der være naaet noget. De Folk, der skal bruge Vekselen, skulde jo helst kunne forstaa at læse Loven, thi selv om en Veksel kan være et Onde, kan den jo ikke undværes, idet den efterhaanden er gaaet ind i den almindelige Omsætning. Saadan Aval — eller Vekselkaution, vil jeg hellere kalde det — gives f. Eks. overfor en Bank som gældende for alle de Veksler, en bestemt Kunde maatte udstede indenfor et vist Tidsrum, og kun Banken kan gøre Krav gældende i Henhold til den givne Aval, for saa vidt den maatte være Indehaver af en af Kunden udstedt, som man kalder det, nødlidende Veksel. Jeg kan ikke se, at der er noget til Hinder for, at man ønsker at tage dette Forbehold, som Konventionen giver os Ret til i § 4. Et saadant Forbehold vil efter min Mening ikke forfordele nogen, selv om det sker ved særligt Dokument, og selv om Banken har modtaget Sikkerhed for den Mand, maaske en Slægtning, der har opfordret Banken til at give denne Aval. Thi alle, der har paategnet Vekselen senere i dens Omløb, har Regres til Banken og er efter min Mening ikke daarligere stillet. Man benytter jo Veksler som almindeligt Betalingsmiddel, der gaar fra Mand til Mand i Omsætningen. Det er ikke ualmindeligt, at en Mand leverer et Parti Varer og faar en Veksel som Betaling, som han accepterer, men i